

Full diocesà

13 de juny del 2021

p4 i p5 — Creiem que Jesús és viu entre nosaltres?

p8 — El testament vital, arma contra l'eutanàsia

La vida, el regal més gran de Déu

La Gna. Margarita Bofarull (Barcelona, 1961), recentment ha estat nomenada pel Sant Pare membre ordinari de la Pontifícia Acadèmia per la Vida. Bofarull és religiosa del Sagrat Cor i llicenciada en Medicina i Cirurgia i en Teologia, és professora de Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya, presidenta de l'Institut Borja de Bioètica de la Universitat Ramon Llull i professora de Teologia Moral a la Universitat Centreamericana José Simeón Cañas (el Salvador). Li hem fet una entrevista:

El propassat mes de febrer el papa Francesc la va nomenar membre ordinari de la Pontifícia Acadèmia per la Vida. Com va rebre aquest anunci?

Vaig rebre la notícia del nomenament amb sorpresa i agraïment. Em va fer molta il·lusió i alhora sento una gran responsabilitat. Jo ja n'era membre «corresponent», però ara tinc més responsabilitat.

Vostè és llicenciada en Medicina i Cirurgia i en Teologia. Fe i ciència es complementen?

Jo ja era metgessa abans d'entrar en la congregació i vaig estudiar teologia ja de religiosa, en l'especialitat de teologia moral. Per a mi fe i ciència es fecunden mútuament. Jo ja era creient abans de començar la carrera de medicina, però a mesura que vaig anar estudiant més el cos humà, la fisiologia o altres disciplines científiques com la biologia em vaig tornar més creient encara. (Continua a la pàgina 6.)

«Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants»

Diumenge XI durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

(17, 22-24)

Salm responsorial

És bo de lloar-vos, Senyor.

[91]

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

(5,6-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria?

És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

(4,26-34)

«A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors; però, un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més grossa que totes les hortalisses»

Per un voler de Déu

Carles Riera i Fonts, pvre.

Venim al món per un voler de Déu: dues cèl·lules es troben casualment, l'una fecunda l'altra i neix un nou ésser. La més petita de les llavors, un cop sembrada, es converteix en un arbust on els ocells van a ajocar-se. Un somni, avui, pot convertir-se en realitat, demà.

«Al seu temps, i assaonat, tot té bondat»: les coses ben fetes, fins i tot les que podrien semblar insignificants, acostumen a donar resultats positius. Gandhi deia: «El que faig és poc important, però és molt important que ho faci.»

Hem de sembrar la llavor, no cal dir-ho, però el fonament de tota esperança, la base de tot optimisme futur, descansa en el voler de Déu.

«A què podem comparar el Regne de Déu?», pregunta l'evangeli d'avui. Resposta: al misteri de la llavor que, un cop plantada, neix i creix tota sola, fins la més petita, o sigui a la força invisible actuant contra l'aridesa del sòl que ajuda —de manera sobrenatural— l'indispensable esforç de l'humil cristià. Sabedors, això sí, que la promesa no es correspon necessàriament amb l'èxit immediat.

Per acabar: la voluntat de Déu s'expressa mitjançant el seu amor gratuït.

La imatge

La paràbola del gra de mostassa assenyala el contrast entre la llavor, la més petita, i l'efecte d'unes hortalisses on s'ajouen els ocells. És paraula de Jesús per a predicar el Regne; la llavor serà petita a l'inici, però el resultat serà gran. Crida a la perseverança, a l'esperança, a no defallir. Crida a contemplar els nostres inicis personals i comunitaris des de la mirada del Pare.

Paràbola del gra de mostassa (1790).
Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana III

14 dilluns

—Sant Eliseu, profeta
2Co 6,1-10/Salm 97/Mt 5,38-42

15 dimarts

—Santa Maria Micaela del Santíssim Sagrament, fund.
2Co 8,1-9/Salm 145/Mt 5,43-48

16 dimecres

—Sant Ferriol, prev. mr.
—Sant Quirze i Santa Julita
2Co 9,6-11/Salm 111/
Mt 6,1-6.16-18

17 dijous

Sts. Manuel, Sabel, Ismael, mr.
2Co 11,1-11/Salm 110/Mt 6,7-15

18 divendres

—Sant Marc i Marcel·lià, germans mr.
2Co 11,18.21b-30/Salm 33/
Mt 6,19-23

19 dissabte

—Sant Romuald, abat fund.
2Co 12,1-10/Salm 33/Mt 6,24-34

20 diumenge XII de durant l'any/ Cicle B

Jb 38,1.8-11/Salm 106/2Co 5,
14-17/Mc 4,35-41

Creiem de debò que Jesús és viu entre nosaltres?

Pere Oliva, prev.

Si hi ha una pregunta clau en la vida cristiana personal o comunitària, podria ser aquesta: creiem de debò que Jesús és viu entre nosaltres?

Respondre-la, amb la vida quotidiana, és el repte constant de cada creient. Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu (cf. Mt 25,40) i on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc enmig d'ells (cf. Mt 18,20) són dues respostes, dos itineraris coincidents que la paraula evangèlica ens brinda perquè visquem la veritable alegria, l'alegria pasqual.

Marc Majà i Guiu (Miralcamp, 1981), prevere i vicari general de Solsona, llicenciat en Teologia Bíblica, va re-

galar-nos en el recés mensual dels capellans i diaques del bisbat de Vic una reflexió molt encertada a partir de la pregunta clau que apuntàvem. I va articular-ho a partir de set punts evangèlics molt suggerents.

De tanta alegria no s'ho acabaven de creure (cf. Lc 24,11). De vegades ens costa de creure. Som acollidors d'alegries mediocres i podem fer cas de cants de sirenes que poc aporten a la nostra vida. I podem ser reticents a fer nostra la gran alegria de la resurrecció. Quina contradicció!

1. Crec perquè m'hi sento inclinat. Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu

l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs (cf. Rm 10,9). Una capacitat de creure sense quedar encotillat pels filtres de la raó, malgrat que la fe sigui ben raonable. Ressona aquella constatació del salm: em sento ple de fe, malgrat que deia: què en sóc, de dissortat! (cf. Sl 116,10).

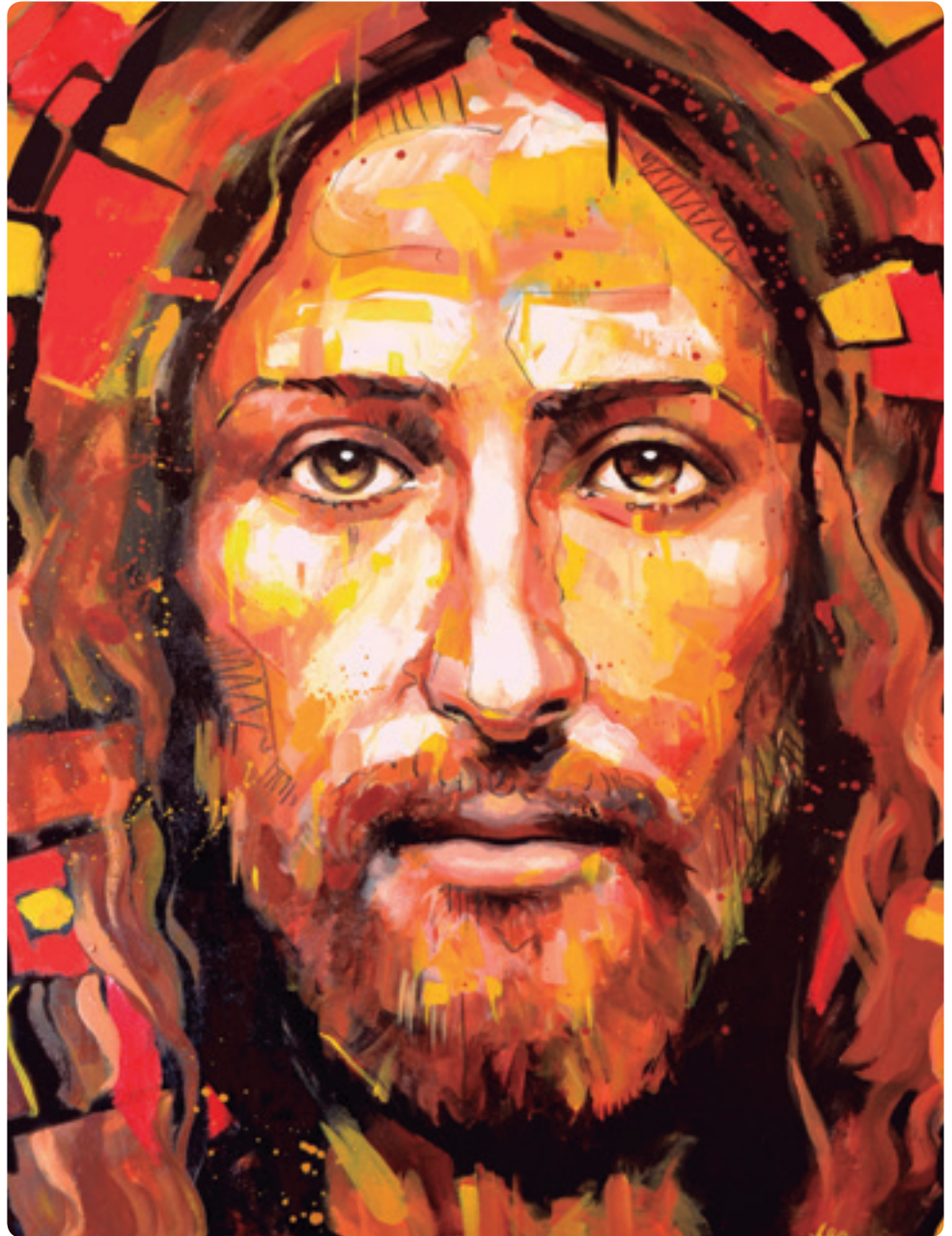
2. Crec perquè confio. En què o en qui confio? En la Paraula, en les promeses del Senyor. Em fio d'ell. A vegades potser no podrem recolzar-nos en el sentiment, però podem fiar-nos de Jesús. Sigues ferm i decidit, no tinguïs por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu seré amb tu arreu on aniràs (cf. Js 1,9). Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món (cf. Mt 28,20).

3. Crec perquè ell actua en la meua vida. És viu enmig nostre. Puc adonar-me de les seves mediacions i perquè en els altres, en el pobre... deixa petjades del seu amor. I sé que sempre m'espera en el pobre, en el petit i en els sagraments, que el fan ben present en la vida humana. Feu això, que és el meu memorial (cf. Lc 22,19).

4. Crec perquè veig les actituds de vida que provoca: en l'exercici de la caritat, veient un estil de vida, potser en mi mateix i en altres persones que fan seguiment del Crist. El rentament dels peus del Senyor als seus deixebles en el darrer sopar fa patent una manera de ser i de viure. Digue'm com vius i et diré què creus... Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres (cf. Jn 13,35).

5. Crec perquè veig la seva presència en el món. L'entrelluquem enmig de moltes situacions. Veig que el Senyor passa per la vida de la gent i actua. M'adono del seu rastre en el món, en la vida de les persones. Puc adonar-me que la pesca miraculosa de l'evangeli també es dona entre nosaltres, si estic atent. És el Senyor! (cf. Jn 21,7).

6. Creiem perquè no tenim certesa absoluta que sigui així. Crec perquè tinc respecte pels qui no creuen. La fe no la posseïm; és una confiança que ens porta, que ens condueix. Creure no és incompatible amb les dificultats que sorgeixen, ni amb les «nits fosques». Crec perquè Crist Ressuscitat ha mostrat les seves llagues. Quan hi ha presències de creu, veig el revers. I en les llagues vives del món hi ha un crit que m'empeny cap a Jesucrist. Són assumides per

la resurrecció. Com diu sant Joan de la Creu, en aquests versos musicats a Taizé: «De noche iremos, de noche, que para encontrar la fuente solo la fe nos alumbra.» Tomàs va respondre: Senyor meu i Déu meu! (cf. Jn 20,28). Tu, Senyor, em mantens la llàntia encesa, Déu meu, claror en les meves nits (cf. Sl 18,29).

7. Crec amb la comunitat. Visc la fe en una parròquia, en un presbiteri. Crec amb molts altres. Crec en l'Església. Puc sentir la presència del Ressuscitat en el si de l'Església. No

crec tot sol, aïllat, en una privacitat distanciada dels altres... Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era (cf. Jn 20,26).

Com vivim aquesta confiança en la Ressurrecció del Crist? Som convidats a viure-la eclesialment, com a batejats. Com a laics, preveres, diaques, religiosos i religioses. La vivim confiant en els germans? Recitant el Salm 118 ens adonem de les proeses del Senyor, i enmig del poble reunit testimoniem la seva presència.

«Una cosa és lluitar contra el dolor, i una de molt diferent, l'eutanàsia»

Raquel Parici

(Prové de la pàgina 1.)

Tot està fet amb una cura tan amorosa que a mi la vida em parla del Creador i alhora la ciència ens dona unes dades que ens ajuden a una hermenèutica a nivell de fe. La ciència ens ajuda a anar més a fons en la nostra fe, fent-se més preguntes i enfortint els lligams que ens constitueixen.

En l'anunci del seu nomenament, l'Acadèmia per la Vida va considerar ineludible la reflexió ètica davant el món en context de pandèmia, tant a nivell social com sanitari. Està faltant ètica en el repartiment mundial de les vacunes contra el Covid?

La pandèmia ens ha fet veure precisament la necessitat d'una reflexió

ètica que acompanyi, que orienti la presa de decisions i les nostres maneres d'actuar. Amb la pandèmia s'ha posat de manifest que en unes societats amb un marcat caire individualista s'havia oblidat que som una comunitat humana i que la meua vida afecta la de tothom i que la vida de tothom afecta la meua. En context de pandèmia hem d'acostumar-nos a passar d'una medicina molt centrada en la clínica a contemplar més el tema de la salut pública i pal·liar les desigualtats. Per exemple, amb el tema de les vacunes una cosa bona ha estat que no es poguessin comprar individualment, perquè altrament només s'haurien pogut vacunar els qui podien pagar-se-les. Però alhora hem de pensar no solament en la nostra comunitat local, perquè som en

un món global, interconnectat. Tots som germans i, per tant, quan pensem en la vacunació hem d'aspirar a una vacunació universal. No pot ser que hi hagi països on no arriben dosis de vacunes; en l'horitzó hi ha d'haver la compartició del que té el conjunt de la comunitat humana. S'ha de tenir en compte que el mateix concepte d'autonomia és relacional; en la nostra presa de decisions individuals hem de tenir present el nostre context, les nostres circumstàncies. No podem prendre les nostres decisions mirant-nos el melic.

Recentment el govern espanyol ha aprovat la Llei de l'Eutanàsia. Eutanàsia etimològicament vol dir «bona mort». Realment l'eutanàsia és una «bona mort» o una «mort digna»?

No, de cap manera. S'ha produït una mena de segrest del terme «mort digna» per equiparar-la a l'eutanàsia. La llei no utilitza el sentit etimològic de «bona mort». La llei anomena eutanàsia «l'actuació que produeix la mort d'una persona de forma directa i intencionada mitjançant una relació causa-efecte única i immediata» i que «es duu a terme en un context de patiment». Referent a l'expressió «mort digna», mireu, la dignitat és ontològica, la tenim pel fet de ser humans. La dignitat ningú no me la pot donar i ningú no me la pot treure; sóc digne perquè sóc humà. Una altra cosa és que hem de procurar que les persones puguem morir en uns contextos i en unes circumstàncies d'acord amb la dignitat humana que tenim. Malauradament, hi ha moltes persones en el nostre món que estan morint en circumstàncies poc concordes amb la dignitat que tenim, i no parlo pas de morts violentes.

Aquesta llei és un despropòsit, perquè la nostra societat el que demana és una bona atenció sanitària, uns recursos socials i assistencials que

► La llei de l'eutanàsia no soluciona cap dels problemes que tenim. Necessitem més recursos humans i materials

facin que ningú no hagi de sentir la seva existència com una càrrega. Aquí no hi ha, per exemple, lleis laborals que protegeixin els familiars pel fet de tenir cura d'una persona malalta, ajudes econòmiques per a posseir uns habitatges adaptats, unes bones cures pal·liatives, suport psicològic o emocional. La majoria de sanitaris no ha rebut cap formació sobre cures pal·liatives. Una cosa és lluitar contra el dolor, fins i tot podent arribar a la sedació (disminuir o treure la consciència d'una persona) en casos de dolors refractaris als tractaments i una altra cosa molt diferent és l'eutanàsia. S'ha jugat molt amb una confusió terminològica. No voler l'eutanàsia tampoc no significa demanar que se m'allargui la vida per tots els mitjans possibles. Repeteixo, eutanàsia és una actuació que té per objecte provocar la mort d'una persona, no pas posar fi al dolor, i això no vol dir una bona mort ni una mort digna. Una bona mort és una mort en pau, reconciliada, amb tots els processos interiors que hem d'anar fent, amb acompanyament religiós —per a les persones que ho vulguin—, amb assistència psicològica, espiritual, amb la companyia de les persones estimades. Humanitzar la mort ajuda a fer un bon dol. Això demana espais adients: no és el mateix morir-se en una llitera en un passadís d'urgències que en una habitació envoltat dels teus. Tot això és el que hem d'anar aconseguint, i aquesta llei no soluciona cap d'aquests problemes. El que necessitem són més recursos humans i materials. Necessitem humanitzar l'assistència i acompanyar els processos del final de la vida adequadament. Aquesta llei és per a eliminar la persona que pateix, no per a eliminar el dolor. No oblidem que hi ha malalties incurables, no pas persones incuïdables.

El llibre

Diario en prisión

Card. George Pell

Editorial Palabra
480 pàgs.
22,50 euros

Innocent! El veredict final es va produir després que el cardenal George Pell suportés vuit esgotadors anys d'acusacions, recerques, judicis, humiliacions públiques i més d'un any de presó després de ser condemnat per un tribunal australià per un crim que no va cometre.

El cardenal Pell va suportar més de tretze mesos en confinament solitari abans que el Tribunal Suprem d'Austràlia votés per 7 a 0 revocar la sentència.

La seva victòria sobre la injustícia no va ser sols personal, sinó per a tota l'Església Catòlica. Sense rancor envers els seus acusadors, jutges, treballadors penitenciaris, periodistes i aquells que el van perseguir, el cardenal va utilitzar el seu temps a la presó com un «recés prolongat».

I ara, què? Doncs el testament vital

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb un nombre tan elevat de defuncions de persones de tota edat, principalment d'ancians i d'afectats per alguna patologia, a causa de la pandèmia del Covid-19; i, d'altra banda, amb una natalitat molt baixa al nostre país; amb aquestes dues premisses, doncs, semblaria quelcom impossible però és una realitat: el dia 25 d'aquest mes de juny entrarà en vigor la llei d'eutanàsia. Els legisladors, votats per nosaltres, van aprovar una llei que reconeix com un dret procurar-se la mort a un mateix o a un altre en cas de malaltia greu incurable. A més, l'àmbit d'aplicació d'aquesta acció contra la vida humana serà el sanitari, el qual per definició ha de procurar la salut i la vida de tothom.

Tenim una arma que ens permet de defensar-nos d'aquesta cultura de la mort

Enfront d'aquest fet els cristians no podem plegar-nos de braços com si això no tingués res a veure amb nosaltres. Ens interessa tota vida humana, la qual té una dignitat rebuda de Déu i que ningú no li pot prendre, com tampoc no la pot obviar el mateix subjecte d'aquesta vida. Hem de vetllar, doncs, tant per la nostra vida com per la de les persones que estimem i per les quals tenim el deure de vetllar sempre, tot acompanyant-les. Que ningú dels qui són a prop nostre no arribi a desitjar la seva mort pel fet d'experimentar soledat i abandonament! Les cures paliatives, que s'han practicat en la història dels nostres pobles i ciutats amb el mitjans que es tenien a l'abast en cada moment, han de tenir el nostre suport i han de ser demanades per nosaltres. Aquestes cures sí que són una opció per la vida, dedicades a suprimir el dolor i el sofriment. L'eutanàsia, en canvi, és clarament una opció per la mort i constitueix una derrota per a tots.

Per això mateix, ens hem de defensar contra la cultura de la mort que, per desgràcia, sembla que ha guanyat una altra batalla; però la victòria definitiva és de la vida, perquè Crist ha mort i ha ressuscitat. Aquesta és la nostra gran esperança que ens llança a la batalla a favor de la vida humana. Tenim una arma que, amb la legislació actual, ens permet de defensar-nos d'aquesta cultura imperant: el «testament vital», que és un document d'últimes voluntats fet amb anticipació i que es farà efectiu en el moment d'una llarga malaltia incurable. El testament vital —que arribarà a les vostres mans segons el model preparat pels encarregats d'aquest tema en l'Església— demana explícitament: «que no se m'apliqui la prestació d'ajuda a morir en cap de les seves formes, sigui l'eutanàsia o el "suïcidi assistit", ni que es prolongui de manera abusiva i irracional el meu procés de mort».

